ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce:	**V. K.**, nar. X, státní příslušnost X t.č. v ZZC Balková, 331 65 Balková
proti	
žalovanému:	**Ministerstvo vnitra ČR**, **odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě doručené dne 15. 6. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2026. č. j. OAM-504/BA-BA01-K01-ZZC-2026 o udělení mezinárodní ochrany

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 6. 2026. č. j. OAM-504/BA-BA01-K01-ZZC-2026 bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 27. 4. 2026 tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje žádný důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě žalovanému vytýkal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav v rozsahu požadovaném správním řádem (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), neopatřil si dostatečné podklady a neprovedl individuální posouzení věci. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Měl za to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi individuálními okolnostmi jeho případu.

3. Žalobce uvedl, že pochází z oblasti Ukrajiny nacházející se pod faktickou kontrolou ozbrojených sil Ruské federace a žalovaný dostatečně neposoudil aktuální bezpečnostní situaci v místě jeho původu, rizika, která by mu při návratu hrozila a možnost bezpečné a reálné vnitřní ochrany v jiné části Ukrajiny. Namítal, že jeho situace měla být posouzena zejména z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Měl za to, že mu v zemi původu hrozí vážná újma, nelidské nebo ponižující zacházení, vážné ohrožení života a důstojnosti civilisty v důsledku ozbrojeného konfliktu. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, zejména proto, že neobsahuje dostatečné odůvodnění ve vztahu k jeho individuálním okolnostem, neboť se nevypořádává s riziky návratu do místa jeho původu a neřeší otázku vojenské služby a souvisejících postihů. Připomněl, že odmítá účast na bojových operacích z důvodu svého osobního a morálního přesvědčení. Vytkl žalovanému, že nezkoumal hrozbu povolání žalobce k vojenské službě a případné postihy za její odmítnutí, ani zda jsou naplněny podmínky ochrany vyplývající z čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU. Namítal, že žalovaný nezkoumal, zda by žalobce byl nucen podílet se na vojenských operacích v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu a zda by případné odmítnutí vojenské služby nemohlo vést k postihu dosahujícímu intenzity pronásledování či vážné újmy.
4. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nedostatečně zohlednil zákaz navracení osob do země, kde jim hrozí závažná újma (zásada non-refoulement). Odkazoval především na čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu.
5. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě dne 3. 7. 2026 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami. žalovaný uvedl, že považuje žalobní námitky za neopodstatněné, nedostatečně argumentačně podložené a nezpůsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedl, že skutkový stav byl zjištěn v potřebném rozsahu a rozhodnutí je přezkoumatelné.

7. Podle žalovaného byl žalobci poskytnut dostatečný prostor k uplatnění všech důvodů žádosti a správní orgán se zabýval možností udělení mezinárodní ochrany podle všech relevantních ustanovení zákona o azylu.

8. Žalovaný zdůraznil, že žalobce je vojákem v záloze a v minulosti již sloužil v ozbrojených silách, povinnost nastoupit vojenskou službu představuje legitimní občanskou povinnost, samotné povolání do armády ani sankce za nesplnění branné povinnosti bez dalších okolností nepředstavují vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, navíc žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

během správního řízení netvrdil obavu z trestního postihu za odmítnutí služby, ale zejména obavu z účasti ve válce a ohrožení vlastního života.

9. K námitce osobního a morálního přesvědčení žalovaný odkázal na aktuální judikaturu správních soudů (2 Az 15/2025–73 ze dne 12. 1. 2026) a uvedl, že tvrzení o výhradě svědomí zaznělo až v žalobě, ve správním řízení žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující hlubokému náboženskému či morálnímu přesvědčení bránícímu výkonu vojenské služby, jeho postoj byl hodnocen spíše jako nesouhlas s nástupem do armády v době války, nikoli jako skutečná výhrada svědomí.

10. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že žalobce splnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Poukázal na to, že jednou z nezbytných podmínek tohoto ustanovení je postavení civilisty, přičemž žalobce je vojákem v záloze, a proto v jeho případě nejsou kumulativně splněny podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

11. Žalovaný setrval na závěru, že žalobce nebyl pronásledován, nehrozí mu pronásledování ani po návratu, nebylo prokázáno skutečné nebezpečí vážné újmy, nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 ani § 13 zákona o azylu, a nejsou splněny ani podmínky doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

12. Napadené rozhodnutí považuje žalovaný za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, respektující ustálenou judikaturu a žalobcova argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Žádost žalobce posuzoval z pohledu všech forem mezinárodní ochrany. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Jednání před soudem

13. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

14. Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené § 51 s. ř. s. a soud neshledal k nařízení jednání důvod.

V.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba není důvodná.

16. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

    a) trest smrti nebo poprava,

    b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo

    c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

17. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neprovedl řádné individuální posouzení jeho situace, dostatečně se nezabýval bezpečnostní situací v místě jeho

původu ani důsledky odmítání vojenské služby a nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

18. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu byla formulována pouze obecně. Soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný vycházel z dostatečných a relevantních podkladů a skutkový stav zjistil v rozsahu nezbytném pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Soud proto považuje skutkový stav za zjištěný v rozsahu potřebném pro posouzení věci.

19. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v jeho odůvodnění vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi významnými pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž své úvahy vyložil srozumitelně, logicky a v rozsahu umožňujícím soudní přezkum. Jednotlivými žalobními námitkami se soud zabývá níže.

20. Konkrétně k námitce týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině soud uvádí, že žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí vycházel z Informace OAMP, Informace LANDINFO, Zprávy ze zajišťovací mise OAMP MV ČR a Informace MZV ČR. Na základě těchto podkladů dospěl k závěru, že probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině představuje obecně známou skutečnost, která však sama o sobě nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany a nepředstavuje hrozbu individuálně směřující vůči žalobci. Soud považuje tento závěr za řádně odůvodněný a ztotožňuje se s ním. Posouzení faktické možnosti navrácení žalobce do země původu s ohledem na aktuální bezpečnostní situaci je navíc předmětem samostatného řízení, v jehož rámci jsou tyto okolnosti hodnoceny samostatně a podrobněji.

21. Tato žalobní argumentace přitom míří především na žalobcovy obavy z možného povolání k výkonu vojenské služby a s tím souvisejícího ohrožení jeho života. Soud však konstatuje, že žalovaný se s těmito tvrzeními dostatečně, srozumitelně a podrobně vypořádal na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný správně vyšel z toho, že branná povinnost a povinnost vykonat vojenskou službu samy o sobě nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť představují základní státoobčanské povinnosti, jejichž legitimitu uznává rovněž Úmluva o právním postavení uprchlíků, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Samotnou obavu z povolání k vojenské službě proto bez dalších okolností nelze považovat za pronásledování. Ani vyhýbání se vojenské službě či dezerce, byť by byly postihovány trestněprávními prostředky, nepředstavují podle ustálené judikatury a mezinárodních závazků samy o sobě důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 2 Azs 279/2021-24, konstatoval, že výkon vojenské služby, byť nedobrovolný, bez dalších relevantních okolností důvod pro udělení mezinárodní ochrany nezakládá. Žalovaný současně neshledal žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by případný výkon vojenské služby byl vůči žalobci uplatňován diskriminačním způsobem; ostatně ani žalobce žádné takové okolnosti netvrdil.

22. Ohledně posouzení podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu soud konstatuje, že žalovaný vycházel z tvrzení žalobce uplatněných v průběhu správního řízení. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by ve své vlasti čelil pronásledování či jiným problémům ze strany státních orgánů, ani že by mu hrozil trest smrti, nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný své závěry řádně odůvodnil a opřel o dostatečné podklady, přičemž soud neshledal důvod se od jeho hodnocení odchýlit.

23. Konečně se žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí zabýval podmínkami pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ani v tomto směru však neshledal splnění zákonných podmínek. Především poukázal na to, že důvodem žalobcových obav je možnost povolání k výkonu vojenské služby, která však sama o sobě nezakládá nárok

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na mezinárodní ochranu. Přestože je na Ukrajině veden mezinárodní ozbrojený konflikt, žalobce nesplňuje podmínku postavení civilisty, neboť je vojákem v záloze. Již z tohoto důvodu nelze podmínky citovaného ustanovení považovat za naplněné.

24. S tímto závěrem se soud ztotožňuje. Odpovídá rovněž judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž je postavení civilisty jednou z nezbytných podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu (viz usnesení NSS ze dne 27. 5. 2026, č. j. 7 Azs 66/2026-68).

25. K námitce žalobce, že odmítá účast na bojových operacích z důvodu svého osobního a morálního přesvědčení, soud uvádí následující. Žalobce měl v průběhu správního řízení opakovaně možnost uvést všechny skutečnosti významné pro posouzení své žádosti o mezinárodní ochranu, a to zejména v žádosti o mezinárodní ochranu, při poskytnutí informací, během pohovoru i při seznámení s podklady rozhodnutí. Za důvod podání žádosti však uváděl především neochotu vrátit se na Ukrajinu z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a obavu z případného výkonu vojenské služby. Tvrzení o osobním a morálním přesvědčení bránícím účasti na vojenských operacích vznesl až v žalobě.

26. Soud proto souhlasí s žalovaným, který ve svém vyjádření odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2026, č. j. 2 Az 15/2025-73. Z jeho závěrů plyne, že správnímu orgánu nelze vytýkat, pokud se otázkou výhrady svědomí podrobně nezabýval, jestliže žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti nasvědčující existenci hlubokého a dlouhodobě zastávaného přesvědčení, které by mu bránilo ve výkonu vojenské služby. Naopak žalobce uvedl, že v minulosti absolvoval základní vojenský výcvik a před odjezdem do Polska v roce 2021 přibližně rok a půl sloužil v armádě. Za těchto okolností nelze žalovanému vytýkat, že otázku výhrady svědomí neposuzoval podrobněji, neboť tvrzení tohoto charakteru žalobce uplatnil až v žalobě a nevyplývalo z jeho předchozích vyjádření učiněných ve správním řízení.

27. Soud v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro posouzení věci, opatřil si dostatečné podklady a své závěry řádně, srozumitelně a přezkoumatelně odůvodnil. S jeho hodnocením se soud ztotožnil.

28. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné a netrpí vytýkanými vadami. Žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 až § 14 ani doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Jelikož žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho závěry jsou správné a přezkoumatelné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. srpna 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.